

NĚKTERÉ DROBNÉ ÚPRAVY

Až do tohoto místa jsme se zabývali jen postupy, které by vykreslily tvar skleněné předlohy. Jak jste viděli, můžeme pro popsání obrysu použít buď tmavé linie proti světlému pozadí nebo světlé linie proti tmavému pozadí. Tyto dvě metody jsou naprostým základem pro svícení skla. Nicméně pro dokonalou fotografii často potřebujeme i další dodatečné techniky. Ve zbytku této kapitoly si popíšeme některé metody konečných úprav fotografií. Obzvláště se zaměříme na splnění následujících úkolů:

1. Popis povrchu skla
2. Nasvícení pozadí
3. Zneviditelnění horizontu
4. Potlačení odlesků
5. Odstranění rušivých odrazů

Protože jsou tyto postupy užitečnější pro metodu tmavého pozadí, předvedeme si je na jejím základě.

Charakteristika povrchu skleněné předlohy

V mnoha situacích nestačí jenom vykreslit okraje předmětu, nestačí pouze ukázat jeho tvar bez ohledu na to, jak krásně se nám to podařilo. Často musí fotograf také jasně zobrazit povrch skleněného předmětu. Abychom tento úkol splnili, musíme opatrně pracovat s jasnými místy, která se odráží od povrchu předlohy.

Pro charakteristiku povrchu skla jsou důležitá velká jasnější místa. Pro důkaz tohoto tvrzení porovnejte jasná místa na obrázku 7.9 s těmi na obrázku 7.1.

Malé odlesky na obrázku 7.1 působí spíše nepříjemně rušivě, přinejlepším jsou bezvýznamné. Pro obrázek 7.9 platí přesný opak. Místo toho, aby se navzájem rušily, poskytují velké odlesky divákovi informaci o povrchu předlohy. Spíše než by se s ostatními předměty na snímku přetahovaly o divákovu pozornost, slouží prospěšnému účelu, říkají: „Takhle vypadá povrch skla.“

Charakterizování povrchu skleněných předmětů vyžaduje, aby jasná místa o správné velikosti byla na správných místech na povrchu fotografovaného předmětu. Naštěstí to není tak složité. Abychom to zvládli, stačí jen, abychom si uvědomili, co nám říká teorie o chování přímých odrazů světla.

Už jsme zjistili, že téměř všechny odrazy světla na skle jsou přímé odrazy a přímé odrazy světla vždy dodržují přísná pravidla,



7.9 Velké odlesky charakterizují povrch skleněných předmětů na obrázku

která předepisují směry, ve kterých se mohou objevovat. Nyní se podívejte na obrázek 7.10.

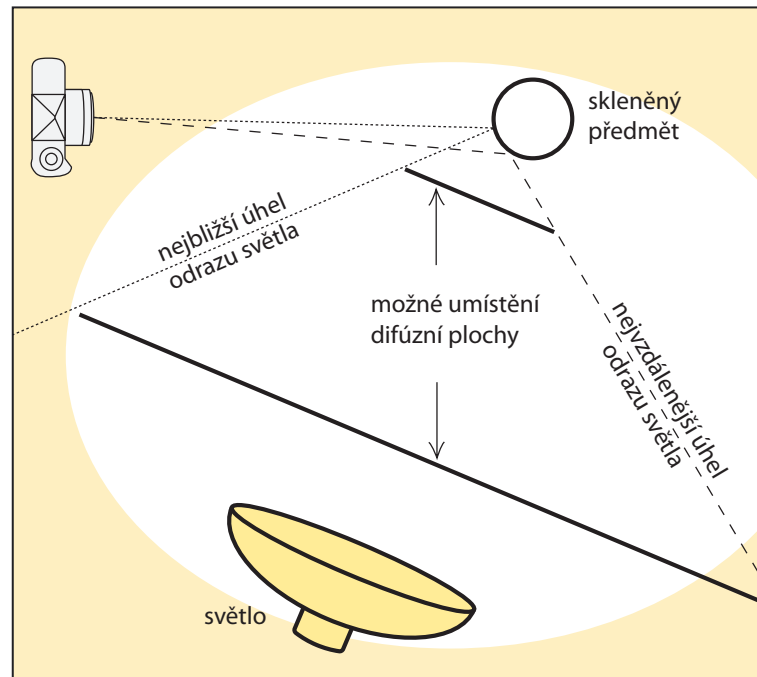
Předpokládejme, že chceme vytvořit jasnější místo na určitém místě skleněného povrchu. Musíme tedy vyplnit příslušnou skupinu úhlů odrazu světlem. Je to jediný směr, ze kterého světlo může vytvořit přímý odraz pouze na určené části skla.

Uvědomte si, že kulaté sklo odráží ve svém povrchu malé věci ze svého okolí. Z toho důvodu někdy musíme pro charakterizování povrchu skla použít až překvapivě velký světelný zdroj.

Obrázek 7.10 nám ukazuje dva možné způsoby, jak vytvořit tak velký zdroj světla. Zdroje světla na obou namalovaných pozicích by osvětlily sklo stejně dobře, ale jedno z nich musí být několikanásobně větší než to druhé, jestliže má pokrýt požadovanou skupinu úhlů odrazu světla.

Určení vzdálenosti mezi světlem a rozptýlnou plochou je velmi důležitým rozhodnutím. Povšimněte si, že první obrázek z této série byl pořízen tak, že světlo bylo blízko k rozptýlné ploše, a tak nemohlo rovnoměrně osvětlit celý její povrch a jasně ozářilo pouze střed. Na obrázku 7.11 vidíte výsledek odlišné metody. Světlo

7.10 Vytvoření jasnějších míst na určeném povrchu vyžaduje vyplnění příslušné skupiny úhlů odrazu světlem. Na tomto nákresu se ve skle odráží rozptylný materiál osvětlený světlem za ním.



jsme posunuli dále od rozptylné plochy. To umožnilo, aby byla celá plocha rozptylného materiálu rovnoměrně osvětlena a odrazena povrchem skla.

Rovnoměrnější osvětlení rozptylné plochy vytvoří na skle větší jasná místa. My ale obvykle chceme, aby tato světlejší místa byla trochu tlumená. Kdybychom jasně osvětlili celou plochu rozptylného materiálu, udělali bychom na skle jasně ohraničený obdélník. Takový odraz by okamžitě vyvolal představu ateliérového svícení a celému obrazu by ubral na přirozenosti.

Bez ohledu na to, jak umístíme světlo, potlačujeme někdy umělý, ateliérový dojem ze snímků skla tím, že lepíme na rozptylný materiál pruhy černé pásky, aby odrazy potom vypadaly jako od světla z okna. Výsledek vidíte na obrázku 7.12.

Než budeme pokračovat dále, všimněte si, že toto je první příklad v této kapitole, kdy nejde světlo na sklo zezadu. To nám umožní charakterizovat také sklo, které nemá jednoduchý hladký povrch. Podívejte se do kapitoly o ozdobách na čelní straně na příklady. Je to také vhodné, když jsou v záběru jiné neprůhledné předměty. Později si v této kapitole uvedeme příklady takových obrazů.



7.11 Porovnejte veliká jasnější místa na tomto obrázku s těmi na obrázku 7.9. Tentokrát jsme dali světlo mnohem dále od rozptylné plochy tak, že byla celá plocha rovnoměrně osvětlena a odrazila se ve skle.



7.12 Použili jsme pásku, abychom oslabili ateliérový vzhled fotografie a dodali iluzi, že se ve skle odráží okno.